

Rigsrevisionen, Folketingets Ombudsmand og Folketingets stående udvalg.

Spørgsmålet har været undergivet grundige overvejelser. Konklusionen på disse overvejelser er, at et sådant samtykke-krav ikke bør indføres.

Baggrunden herfor er, at indførelsen af et krav om samtykke vil medføre, at der kan opstå situationer, hvor Finanstilsynet ville være tvunget til at nægte at udlevere oplysninger til de nævnte institutioner m.v. En sådan nægtelse af at udlevere oplysninger, der beror hos en offentlig forvaltningsmyndighed, synes at være i afgørende modstrid med de rettigheder, som de pågældende myndigheder m.v. er tillagt som led i varetagelsen af deres opgaver i medfør af grundloven og organiseringen af det parlamentariske system.

Der foreslås endvidere indsat en hjemmel til at videregive oplysninger til institutioner, der forvalter investorgarantiordninger, idet Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 97/9/EF om investorgarantiordninger er gennemført i dansk ret med vedtagelsen af lov nr. 415 af 26. juni 1998.

Endvidere foreslås indsat en bestemmelse, hvorefter samtykke ikke ophæver tilsynets tavshedspligt.

I enudredningen om tavshedspligt og partsbegreb i den finansielle sektor konkluderer enudrederen, at den nugældende lovgivning medfører, at Finanstilsynets tavshedspligt bortfalder, når den, der er part i en sag, har givet sit samtykke til, at fortrolige oplysninger videregives af Finanstilsynet.

Den nye bestemmelse i lovforslaget er begrundet i flere forhold, herunder hensynet til instituttets kunder, fortroligheden omkring instituttets forretningsmæssige forhold og Finanstilsynets effektivitet. Da de fortrolige oplysninger i langt overvejende grad hidrører fra institutterne, vil det være mest korrekt og sikrest, at det er det pågældende institut selv, der videregiver fortrolige oplysninger til tredjemand. Såfremt det drejer sig om kundeoplysninger, skal kundens samtykke indhentes.

Endelig gennemføres art. 1 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 98/33/EF om ændring af artikel 12 i Rådets direktiv 77/780/EØF om adgang til at optage og udøve virksomhed som kreditinstitut og artikel 2, 5, 6, 7 og 8 og bilag II og III i Rådets direktiv 89/647/EØF om solvensnøgletal for kreditinstitutter samt artikel 2 og bilag II i Rådets direktiv 93/6/EØF om kravene til investeringsselskabers og kreditinstitutters kapitalgrundlag (det såkaldte matrix-direktiv) i dansk ret, således at der på baggrund af internationale samarbejdsaftaler kan udveksles fortrolige oplysninger med finansielle tilsynsmyndigheder m.v. i tredjelande. Videregivelse af fortrolige oplysninger kan kun

ske under forudsætning af, at de pågældende tilsynsmyndigheder m.v. har behov for oplysningerne til varetagelse af deres opgaver, og at de er underlagt en lovbestemt tavshedspligt, der mindst svarer til den, der gælder for udveksling af oplysninger mellem medlemslandenes kompetente myndigheder inden for EU.

Partsbegreb

Der foreslås indsat en ændret bestemmelse, der fastslår, hvem der har partsstatus i forhold til Finanstilsynet. Partsstatus har bl.a. betydning for retten til aktindsigt og retten til at indbringe Finanstilsynets afgørelser for Erhvervsankenævnet.

De gældende bestemmelser fastslår, at i forhold til Finanstilsynets tilsynsvirksomhed anses alene instituttet som part.

Det foreslås, at partsbegrebet udvides og præciseres for så vidt angår bestyrelsesmedlemmer, revisorer, direktører og andre ledende medarbejdere, såfremt tilsynets påtale eller pålæg er rettet direkte mod den pågældende.

Det foreslås endvidere, at andre - f.eks. ved undersøgelse af, hvorvidt der er sket en overtrædelse af bank- og sparekasselovens regler, og hvem der kan henvende sig til offentligheden og tilbyde sig som modtager af indlån - får partsstatus, når tilsynets afgørelse er rettet direkte mod den pågældende.

Enudrederen anbefalede endvidere, at det burde overvejes, hvorvidt kunder i visse situationer skal kunne opnå partsstatus.

Da Finanstilsynets afgørelser imidlertid alene vil være rettet mod instituttet, hvorefter det er op til instituttet selv at afgøre, hvorvidt der skal træffes foranstaltninger over for kunden, er det ikke fundet relevant at udvide muligheden for at opnå partsstatus til at omfatte kunder.

2. Bank- og sparekasseloven - opfølgning på »Håndtering af pengeinstitutkriser«

Økonomiministeriet offentliggjorde i september 1997 rapporten »Håndtering af pengeinstitutkriser«.

Rapporten tilvejebringer et bedre beredskab til at håndtere pengeinstitutkriser gennem en beskrivelse af forskellige løsningsmodeller og deres finansielle, selskabs- og skatteretlige konsekvenser. Herefter anbefaler rapporten en række konkrete forslag til ændringer af de gældende regler.

I rapporten anbefales det:

- at der skabes bedre muligheder for at handle og handle hurtigt (forkortet indkaldelsesvarsel, lempe-